

dende for Indskud i Banker paa Bankbog. Denne Bestemmelse synes der ingen Grund til at have i en Banklov, da for Tiden ingen tænker paa at indføre en saadan Maksimalrente. Skulde der blive Stemmning hos Lovgivningsmagten for senere at indføre en Maksimalrente, skal der jo en ny Lov til, og denne nye Lov vilde da naturligvis bestemme, at Maksimalrenten skulde gælde saavel for Indskud paa Sparekassebøger i Sparekasser som for Indskud paa Bankbøger i Banker. Men den Tid den Sorg; der synes ingen Grund til nu at have en saadan Løfteparagraf, om jeg saa maa sige, i en Banklov, naar der ikke er noget tilsvarende i Sparekasseloven; det er en Blindtarm, som det ikke kan have nogen Interesse at have staaende i Paragraffen, og hele Udvalget, altsaa med Undtagelse af de socialdemokratiske Medlemmer, foreslaar derfor, at dette Stykke skal udgaa. — Ved Ændringsforslag Nr. 6 foreslaar et Flertal, at ved den i § 11 paabudte Opgørelse til Bestemmelse af en Banks lovpligtige Likviditet skal medregnes „paa Anfordring betalbare Tilgodehavender hos Nationalbanken“. Dette synes der at være god Grund til, da saadanne Fordringer for Banken er saa gode som rede Penge.

I § 13, sidste Stykke, er der paalagt Banker i det Tilfælde, hvor der for et Laan er stillet Kaution, at underrette Kautionisterne inden den kommende Betalingstermin, dersom Debitor udebliver med forfaldne Betalinger, men der staaer ikke noget i Paragraffen om, hvilke Følger Undladelsen af et saadant Paabud vil faa for Laangiveren. Disse Bestemmelser er ikke helt tilfredsstillende for Udvalget. For det første finder Udvalget, at saadan Meddelelse bør gives Kautionisterne ved anbefalet Brev, hvad der intet staaer om i Paragraffen, men da der i mange Tilfælde er mange Kautionister for et Laan, indtil flere Hundrede, finder man det unødvendig omstændeligt og bekosteligt, at der sendes anbefalet Brev til hver enkelt af disse. Man foreslaar derfor i Ændringsforslag Nr. 8 til § 13, at naar Kautionisterne har bemyndiget en eller flere af disse til at modtage saadan Meddelelse, er det tilstrækkeligt at underrette de saaledes udpegede Kautionister. Et Flertal i Udvalget finder imidlertid, at disse Bestemmelser kun bør gælde for Laan, der er stiftede efter denne Lovs Ikrafttræden, men finder det ikke rigtigt paa samme Maade at gribe ind i Retsforhold for tid-

ligere stiftede Laan, medens et Mindretal vil have denne Forpligtelse for Bankerne udstrakt til at gælde ogsaa for Kautionister af Laan, der er stiftede før Lovens Ikrafttræden, hvad Flertallet, som sagt, ikke har kunnet gaa med til. Endelig finder hele Udvalget, at det bør præciseres i Loven, hvilke Følger Undladelse af at give Kautionisterne den omhandlede Meddelelse skal have, og man foreslaar i det nævnte Ændringsforslag Nr. 8 til § 13, at Følgen skal være, at Banken taber sit Krav overfor Kautionisterne i det Omfang, i hvilket disses Regreskrav ved Laantageren er blevet forringet ved Undladelsen af at give den omhandlede paabudte Meddelelse.

Ændringsforslagene Nr. 10 og 11 til § 14 skal jeg omtale under eet. Disse Ændringsforslag omhandler Revisionen. Udvalgets Flertal finder det upraktisk at bestemme, at den ene Revisor skal være autoriseret Revisor. Efter Udvalgets Skøn, som vist er godt underbygget, er der endnu for faa autoriserede Revisorer til, at det kan være rigtigt at træffe en saadan Bestemmelse. Det vilde sikkert være uoverkommeligt for de autoriserede Revisorer at kontrolere Bankernes daglige Bogførings Paalidelighed, saaledes som det er paalagt dem i § 14. Det vil vist ogsaa være uoverkommeligt for Revisorerne rettidigt at faa samtlige Bankers Aarsregnskaber revideret og gennemset. Flertallet mener derfor at maatte nøjes med at foreslaa, at der i enhver Bank skal vælges mindst to regnskabskyndige Revisorer. Dette er udtrykt i Ændringsforslag Nr. 10 af Udvalget og i Nr. 11 af Flertallet.

Til § 15 har Udvalget med Undtagelse af eet Medlem stillet et Ændringsforslag under Nr. 12. Dette gaar ud paa, at det ikke skal paabydes Bankerne at offentliggøre deres Balance i Bladene maanedsvist, men kun fjerdingaarlig. Derimod bliver Bestemmelsen om, at der maanedlig skal indsendes Balance til Bankinspektøren, staaende. Det er ikke noget større Spørgsmaal. De Banker, særlig københavnske, som hidtil, uagtet det ikke har været paabudt, har offentliggjort deres Maanedsbalance i Bladene, vil selvfølgelig vedblive dermed, og vilde en eller anden af disse Banker undlade det, vilde det sikkert være værst for den selv. Men at paabyde, at Smaabankerne ude i Provinsen skal bekendtgøre alle deres Maanedsbalancer i Bladene, anser det store Flertal i Udvalget for ganske unødvendigt. Det er en Bekost-